

Příloha A - Přepisy rozhovorů se sbormistry

Rozhovor M.N. (25.5.2011)

Jak bys viděla rozdíl mezi amatérským a profesionálním sborem?

Já myslím, že se to odvíjí od toho: profesionální sbor, prostě to musí být zpěváci, který jsou za to placený za koncerty a tak dále, tak v tu chvíli je to rozhodně profesionální sbor, a protože tomu, že jsou za to placený, asi pravděpodobně bude odpovídat i kvalita, jakkoliv můžou bejt třeba placený málo, že jo, viz Filharmoniák a tak ... a plus další kritérium je, jakou přípravou ti zpěváci prošli, když to prostě budou zpěváci absolventi konzervatoří, AMU a tak, tak se to dá asi předpokládat, pokládat za profesionální sbor, takže asi tak.

Můžeš se nějak stručně představit?

Moje jméno je Monika, je mi 25 (smích), ke sborovému zpívání jsem se dostala coby dítě, v sedmi letech jsem byla v dětském sboru a pak jsem šla studovat sbormistrovství před třemi lety a dva roky vedu dětský sbor na základce, což je vyloženě jako kroužek pro děti 6-10 a mám jich tam 17, a pak spolupracuju s komorním smíšeným sborem Subito, což je takovej amatérskéj sboreček, co vedeme s kamarádkou.

Tak u těch dospělých je to v první řadě to, že asi pravděpodobně prošli nějakou pěveckou přípravou ve sboru jako děti a vlastně v dospělosti jim to chybí, a pak je to samozřejmě to, že lidi jdou vždycky za šikovnýma lidma, tudíž za šikovnýma sbormistrama a za osobnostma, a pak je to samozřejmě zájmová činnost na bázi kamarádství, protože po sborový zkoušce a koncertě se vždycky dá jít na pivo, a proto si myslím, že lidi zpívaj, že si tam chtěj prostě odpočinout a zároveň trávit ten čas nějak aktivně, no.

A jak ty lidi motivuješ přímo na tý zkoušce?

Hmm ... Asi důležitý je, když se člověk dostane do pozice sbormistra, umět ukázat, že ví, co dělá a proč, nenechat si do toho moc mluvit, samozřejmě na nějaký úrovni určitě, ale ne do všeho, ve škole nám občas říkaj, že demokracie je moc pěkná věc, ale sbormistr je vlastně diktátor tak trochu, a jinak si myslím, že pozitivním přístupem, pochvalou, vybírat repertoár, na kterej ten sbor má, ale kterej je zároveň bude učit něco jinýho, a když se tu skladbu lidi naučí, tak by měla přinášet radost, a proto si myslím, že budou tam chodit dál.

Jo, děkuju, a můžeš mi říct třeba, co máte za předměty ve škole ve kterých se to tedy učíte?

Jo, tak na ped'áku v Praze je to studium koncipovaný jako sbormistrovství - hudební výchova a mně tím pádem ty hudební předměty tak splývaj, že neumím moc odlišit, co mám teda na tý hudebce a co mám na tom sbormistrovství, ale samozřejmě je to teda technická příprava, jako samotná technika dirigování, pak tam bylo hodně sluchový analýzy, což sbormistr potřebuje, že jo, poznávat, kdo co kde zpívá špatně a kdo co kde zpívá dobře, pak tam máme – protože je to na ped'áku – tak v tom společným základu jsou nejrůznější pedagogiky a tak, a to je trošku škoda, že to jsou předměty většinou dost k ničemu, to učeť takový teoretici, co v životě neviděli dítě, a to bakalářský studium je teda koncipovaný tak, že se učíme to řemeslo jako takový, to znamená hodně se zpívá, hodně se hraje, hodně se diriguje, a pak v tom následně navazující magisterský je koncipovaný, že bysme už se měli učit jak učit a jsou tam právě předměty zaměřený na didaktiku a takovýdle věci. A přemýšlím ještě co ...

Máte třeba psychologii?

Jo, psychologii máme a dokonce jsme měli jakoby úvod do psychologie, pak jsme měli psychologii dítěte školního věku a ještě něco jsme měli z psychologie? Myslím, že ne, ale víceméně ta pedagogická průprava, jakoby ty pedagogiky, jsou spojeny, buďto psychologie nebo pedagogika.

Ještě mě napadlo, to, co se v té škole učíte, použila jsi to někdy v praxi? Byla ti škola užitečná?

To určitě. Spoustu věcí, co jsem se tam naučila, používám, toho dirigování tam máme poměrně dost, to je věc, bez které se neobejdu, bez rukou. Je ale pravda, že nic nemůže nahradit praxi jako takovou. Předmět sbormistrovské praktikum je otevřený pro studenty sbormistrovství od 3. do 5. ročníku, trvá hodinu a půl, a každý týden dva mají 45 minut a mají ostatní naučit nějakou skladbu. Je to trochu stresová záležitost – člověk se tam postaví před 14 lidí, který tomu všichni rozuměj. Asi nejlepší průprava. Když někdo něco řekne, každý to vnímá jinak. Škola dává dost, ale mohla by dávat víc.

Myslíš, že ti škola dává dost znalostí, jak pracovat s lidma?

Ne, ne.

Takže spíš po té technické stránce.

Je to spíš o praxi, ve škole se tohle naučit nedá.

Sbormistrovství na ped'áku bylo původně koncipovaný, nebo když to zakládali, tak to mělo být pro lidi, kteří učí zpívat děti, ale ve finále tam učí lidi, co mají smíšené sbory, takže se to posunulo někam jinam, a je pravda, že co mi na tý škole chybí, je právě motivace přímo těch malejch dětí. Je pravda, že jak jsem si tím sborem sama prošla, tak nějakým způsobem člověk ví, co jako na těch zkouškách má dělat a říkat, taky si to vyzkouší, je hozen do vody a nějakým způsobem jsem se našla, pochopila, jak ty děti plus minus přemýšlí. Tohle je věc, která tam chybí, což je na ped'áku trochu tristní.

Kdybys měla říct, která věková kategorie se dá namotivovat nejsnáze? Která je nejzapálenější pro to zpívání?

No, u těch dětí, když člověk ví, jak na ně, tak je to asi nejjednodušší, nějaký hry a soutěže. Ale v podstatě dospělí jsou jenom přerostlí děti, takže to funguje dost podobně, jenom si člověk musí dát pozor, odhadnout, co si dovolit může a co ne, co bude fungovat. Dost záleží na skupině jako celku.

Rozhovor K.V. (21.6.2011)

Můžeš se mi prosím nějak stručně představit, jak ses dostala ke sbormistrování, u jakého tělesa působíš a podobně?

Počkej... Vážně to nechceš písemně?

Jmenuju se Kristýna, je mi 22 let a k vedení kapely jsem se dostala v podstatě náhodou, respektive postupně a nenápadně, kdy jsme si zpívali jen tak pro radost, až z toho vznikla nutnost nějaké pravidelnosti a vedení, a vzhledem k tomu, že nikdo jinej nebyl ochoten se toho zhostit, tak jsem byla nucena se ujmout vedení kapely a tímhle způsobem jsem se k tomu dostala. Co se týče typu tělesa, tak jsme specifická kapela tím, že naší náplní, cílem práce je doprovázení liturgie při mších v rámci římskokatolické farnosti. Tomu se podřizuje všechna naše

činnost.

Uvažuju, kdo je to profesionál...no ten, kdo to má jako svoji práci.

Takže dostává za to peníze.

Určitě, ale takovejch je fakt minimum.

A myslíš, že vzdělání tam hraje nějakou roli? V té profesionalitě?

No myslím, že profesionality můžeš nabýt i bez vzdělání, třeba Standa M. zpívá ve Státní opeře, je elektrikář, ale zpívání má jako profesi.

Proč si myslíš, že lidi v kapele zpívaj, hrajou, co je k tomu motivuje, že tam chtějí chodit?

V první řadě zpívaj proto, že je to baví a ztotožňují se s cílem kapely, což je vlastně chvála, modlitba k Bohu v rámci doprovázení liturgií, nějakým způsobem je to naplňuje.

Jakým způsobem motivuješ lidi na té zkoušce, co děláš abys tu jejich motivaci podpořila?

Zkoušku se snažím strukturovat tak, aby měla jasný scénář, aby bylo jasno, odkud kam jdeme, a snažím se, aby všichni, kteří se na tom podílejí, měli před očima ten cíl, ke kterému chceme dojít, a to, proč to děláme, nějaká aktualizace toho cíle během zkoušky, jak jsme daleko od cíle, co nám ještě zbývá, že se přibližujeme. Ale jak mám s nima pracovat, když mi pokaždé přijde někdo jiný?

A jak je motivuješ ne přímo na té zkoušce? Třeba přípravou?

V podstatě podobně, plánování, vysvětlování nepříjemných činností, jak směřují k cíli.

Máš nějaké hudební vzdělání?

Mám hudební gymnázium a základní uměleckou školu.

V čem se to lišilo od normálního gymnázia? Co tam bylo za předměty?

Hudební gymnázium se lišilo tím, že rozsah hudební výchovy byl větší než na klasickém gymnáziu, skládalo se to z hudební teorie a z teorie sbormistrovství a z praktické výuky a bylo to zakončeno maturitní zkouškou z hudební výchovy.

Takže přímo na té škole jsi se dostala k tomu, že jsi sbormistrovala?

No, spíš na té teoretické úrovni.

Děkuji.

Rozhovor F.Š. (8.2. 2012)

Vyrůstal jsem v Bechyni a tam byli dva muzikanti, kteří vyučovali něco, hudbu, pak tam byl varhaník, ve čtrnácti jsem se v jednom takovém varhanickém kurzu naučil hrát na varhany, oba učili hrát na všechny nástroje, všechny ukázali žákovi, jak se drže housle a nebo harmonium a podle toho to vypadalo. Když jsem maturoval v gymnáziu v Týně nad Vltavou, tak tam začal pořádat koncerty Hurník, Ilja Hurník v klášteře. Vznikl výbornej sbor,

amatérskéj, asi 40-ti člennej, Pražský madrigalisti, to už byli profici, ty zpívali krásně, to mě chytlo. Potom jsem se stěhoval do Prahy, protože po gymnáziu mě nedoporučili na žádnou vysokou školu, protože jsme byli reakcionářská rodina, dva strejdové faráři, takže jsem se uchýlil do Prahy na zdravotnickou školu, vyštudoval jsem zdravotního laboranta. Těšil jsem se, že jak přijdu do Prahy, že se budu konečně zajímat o hudbu, v mládí jsem vzdoroval, na housle jsem hrát nechtěl, a pak když mě v devatenácti letech stěhovali do Prahy, tak mi docházelo, že nic neumím a chytlo mě to. Když jsem přišel do Prahy, tak jsem zpíval v Svatojakubském sboru – našel jsem inzerát, že přijmou zpěváky do svatojakubského sboru, tak jsem se tam nahrnul. To byl tenkrát nejlepší chrámovej sbor pod Josefem Herzlem, kterej byl dirigent, kterej měl AMU, končil tenkrát, byl to mladej dirigent, velice schopnej – byl to slavnej sbor.

On mě nějak přezkoušel, moc jsem to neuměl, a začal jsem teda zpívat tam a oni mě vždycky – nezpíváš v oktávách se sopránem, a tak jsem asi po měsíci to zabalil, ale pak jsem si přeci řekl, že je to škoda, a tak jsem se přihnul nějak začátkem adventu, a oni místo těch Brixio a takovejch začali zpívat Palestrinu. Palestrina, jak má ty vokální nápěvy po sobě, tak mně došlo už, jak je vlastně ten můj hlas, že jak ty hlasy nastupujou po sobě, tak jsem se chytil a zpíval.

Pak mě uhnal zase Bohuslav Korejs, jeho bratr vzkázal, že mě zná a že by se mě ujal – tak jsem se dostal do sboru Pražských literátů, což bylo takové komorní sdružení, které právě na toho Palestrinu a tuhletu muziku, potom tam jsem chodil, to mě chytlo, tak jsem chodil do obou sborů, no ale pak jsem to nestíhal, protože jsem začal studovat vysokou, totiž strana chvilku nebděla, tak jsem se dostal na vysokou školu, to je historie. Musel jsem některý věci odložit. Mezitím jsem se taky začal zajímat o hudbu, učení na varhany, a taky jsem to patlal, jak se dalo, a no snažil jsem se něco naučit, ale pak jsem to přerušil s tou vysokou školou, tak jsem to dost šidil, musel jsem ji studovat dálkově, jelikož jsem se už musel žíbit, tak jsem chodil jen do těch Pražských literátů, a pak se stalo, že před rokem 68 Bohuslav Korejs byl zmlácen, léčil se, nebyl schopen to dělat, mezitím byl rok 68, to byl rok, kdy se mi narodil syn a v 69, když jsem viděl, že se ti literáti jen tak nevzpamatujou, založil jsem při kostele u Alžbětinek takovej sboreček, moje manželka a ještě pár lidí, postupně se to rozrůstalo. Tenkrát jsem vyvěsil na kostele ceduli, že se přijímaj lidi do sboru, spousta mladých lidí přišla. Dneska jsem rád, že tam mám 8 lidí a dva hráče na housle a občas trumpetista nebo klarinetista, a tak se to dává dohromady, jak se to dá.

Já jsem mezitím studoval tu biochemii, dostal jsme tu umístěnku ze zdravotnický školy. V životě mě nebavily dvě věci, anatomie a hra na housle. Muziku jsem si oblíbil, jsem v ní celoživotní amatér, furt s tím mám potíže, že jsem to pořádně nevystudoval. A dostal jsem čestnou umístěnku na první patologický ústav, a protože jsem tam nechtěl skončit, tak jsem v rámci zaměstnání studoval biochemii, dostal jsem se na přírodovědeckou fakultu. A to mě pronásleduje po celej život. Před šedesátejma narozeninama jsem to dotáh na docenta první lékařské fakulty, a přitom jsem nikdy až do 91. roku nesměl, nebyl žádán ke studentům.

Jsem katolicky orientovanej, chci sloužit kostelu, jo já říkám o sobě, že jsem celoživotní amatér a liturgickej varhaník. Liturgickej varhaník znamená, teda aspoň pro mě, že já nemám potřebuj dřít skladbu do detailu, abych s tím perfektně vystoupil na nějakém koncertě, ale snažím se to dělat dobře, poměrně, a celý život jsem zápasil, a nemyslím, že to teď dělám hůř, že se v tom sboru – ohromně jsem získal u toho sv. Jakuba, protože tam se dělaly ty obrovský díla jako Dvořákova Stabat Mater, a dělalo se to perfektně, nebo o těch Vánocích byl sv. Jakub plnej lidí, že by tam jablko nepropadlo, protože tenkrát nic nebylo, jen u Křižovníků a toho Jakuba, jinak ta muzika byla v bídě. Pražský literáti měli takovýho rodinnýho ducha, scházeli se u jednoho v bytě (katolickýho básníka), no ale

taky nic, nikde je nechtěli, aby si nepoškodili reputaci u komunistů. No, a tak pak jsem měl vlastní sbor při kostele u Alžbětinek a po 70. byl strach, že tam ti mladý moc křičej, před kostelem, tak jsem změnil místo k Panně Marii před Týnem, na Hradčanech, Panny Marie Sněžné, no takže jsme takhle vystřídali různý kostely a v tom sboru se vystřídalo spousta lidí. Já jsem tomu říkal svatka, svatební kancelář. Ty lidi vždycky přišli si zazpívat, zpívali, zpívali, zpívali, chodili na zkoušky, seznámili se tam kluk s holkou, samí takový ti -náctiletí, dvacetiletí, co přišli do Prahy studovat na vejšku, seznámili se, byla svatba, tak jsme jim zazpívali na svatbě a oni řekli, že já už nebudu chodit, většina z nich přestala chodit, někteří vydrželi, že jo.

A vrátili se třeba nějaký?

Jo, vrátili se, teď třeba. Jednou za rok se takhle sejdeme, kdo může, zazpíváme si.

Co je pro vás nejtěžší na tom, vést sbor?

Nejtěžší je mít manželku ve sboru. Ona mi hrozně pomáhá, celej život mi pomáhala a krásně zpívá, ale nechápala ten stres, co z toho má ten sbormistr. Najednou jedna hlasová skupina chybí – když máte cvičit čtyřhlasou skladbu – jeden hlas tam chybí nebo je tam ten nejméně schopnej v tom – že jo, oni od sebe opisují, takže tohle bylo těžký. Vždycky po zkoušce jsem dostal vynadáno, že ty lidi vůbec nechápu. Důležitý je to zázemí – to jsem se naučil od těch Pražskejch literátů, vytváření rodinnýho zázemí, aby ty lidi k sobě měli vztah. Manželka ve sboru znamená, že dostanu vynadáno, že ty lidi nechápu, že jsem na ně přísněj a že co bych chtěl, že mám bejt rád, že tam vůbec choděj.

U tý Panny Marie jsme byli se sborem a dělali jsme dost slušný skladby, ale nechtěli mě tam nechat hrát na varhany, výjimečně jsem se dostal k varhanám, a byly tam ženský, co na to nic neuměly, a prostě já na varhany ne. Tak jsem tam skončil, předal jsem to Pavlu Svobodovi. Nikoho jsem nevyhodil za ta léta.

Já jsem se víc dal na ty varhany a ke sboru jsem přizval M. A ona má výbornej sluch, vždycky pozná, že je to níž nebo tak. Vždycky jsem dostával od manželky vynadáno, že to pouštím ven nedodělaný, a teď se to srovná.

A když si představíte nějakou tu zkoušku, tak co myslíte, že ty lidi od vás očekávají?

No, já teď zkoušel poslední dva roky, jen že jsem za M. zaskočil, no, aby se to dobře nacvičilo.

Takže na ně můžete bejt i přísněj, nevdá jim to, očekávají, že jim budete velet?

No, já nejsem vůbec přísněj, no když to nejde, tak se to musí cvičit znova, tak jim řeknu. No voni jsou to mladý lidi, kterým jsem vždycky říkal, je to blbě, musíme to nacvičit znova. A protože jsem neměl zkušenosti s hlasovou výchovou. U Panny Marie Sněžný jsme od pátera vždycky na Vánoce, Velikonoce dostali pětistovku, tak jsme si zaplatili profesorku – učila na pedagogické fakultě hlasovou výchovu, a tak vždycky tady to období únor březen, takový ty jarní chřipky jsme překonali tím, že jsme k ní chodili, takže i když byli indisponovaní, tak ona z nich nějakej zvuk dostala, a učila je správnému zpívání. Nacvičit, ukázat nástupy, s tím jsem neměl problém, ale s tou hlasovou výchovou jsem měl problémy.

Proč si myslíte, že se ty lidi věnujou hudbě, proč raději nejdou hrát fotbal nebo vyšívát, proč je ta hudba láká?

Páter v Uhříněvsi říkal: Hudba má tu zvláštní věc, že je mezi všemi uměními nehmotná. Jsme si tak vždycky říkali, kde se to v synovi řezníka (narážka na Antonína Dvořáka *pozn. autora*) vzalo, že ho tak hudba oslovila. Co

bych k tomu měl říct. No podle toho vám vydržej nebo nevydržej. Nebo jsme tam měli dobrý lidi, co zpívali se mnou, ale jak mohli, tak utekli ke kytarovkám. Na klasiku, to je obtížný je udržet. Musí to mít určitou gradaci, musí člověk pořád hledat nový věci, musíte se starat o to, aby se moc skladeb „nezabalilo“, to znamená, že člověk něco riskne, a ono je to pak moc těžký, i tak se musí dost skladeb dotáhnout, kdyby se každá druhá zabalila, tak by to lidi otrávil.

Na co jste nejvíc hrdej, třeba z toho, co jste dokázali nacvičit s tím sborem?

Já hrdej nejsem vůbec. Já trpím spíš mindrákem, že to neumím. Celej život. Teď jsem se naučil na starý kolena varhanní improvizaci, třeba fugu. No, byly některý skladby, který byly vděčný, některý skladby jsou jenom těžký, některý taky jsou vděčný. Je dobrý, když je to nejen těžký, ale i hezký.

To mi přijde, že je strašně těžký odhadnout, na co ty lidi mají a na co už ne. Protože když to bude moc lehký, tak je to taky bavit nebude.

No, teď je to nejhorší, dřív nic nebylo, dřív když byli katolicky orientovaní a hledali partnera, tak v komunistickým svazu mládeže, to těžko, tak to hledali v solidním prostředí. Ještě takhle. Dřív kostel zpíval. Já a Korejs jsme vždycky měli nejlepší lidový zpěv. Člověk nemusel mít toho sboru tolik, nemusel zpívat každou neděli, takže jsme se sešli třeba na nějaké příležitosti. Kdežto tady u toho kostela, pak jsem dával dohromady kancionál, pak mě od toho odstavili, já jsem zastával, že by se to mělo dělat pořádně.

Já jsem v životě udělal jednu takovou zkušenost, že jsem měl přátele ze starejch lidí, kteří byli moudří. Třeba Josef Herzl, já jsem ho doprovázel ze zkoušky a ptal se na otázky hudební a nehudební, a Korejse jsem doprovázel a navštěvoval jsem Oto Alberta Tichýho a prostě tyhle ty vážený pány. Jednak zkušenost a jednak člověk se musí v tomhleto orientovat.... Jak vlastně byla otázka.

Vysvětloval jste, jak se liší ta tělesa.

Jsou různý úrovně, a člověk když chtěl mít dobrou úroveň, tak se musel snažit, dělat tu hudbu dobře, aspoň trochu dobře. Jo, dneska ty koncertní – ty to mají jednoduchý. To řeknou, no na Vánoce, tak to zpíváme na Štědrý den Rybovku, a pak jedeme na hory, pak nebudeme, jo a přijedeme, já nevím až kdy. Na Velikonoce, no to jedeme taky na hory nebo někam, nebo do ciziny a tak, tak to zpívat taky nebudeme, kdežto u toho kostela, v tejhle situaci jak jsem, už vím, tak tam musíme každou neděli něco vystříhnout, a jelikož lidovej zpěv vážne, a protože páni faráři dříve důsledně – páter Reinsberg ... připravovali liturgii a šli před lid a řekli, tak se naučíme tuhle písničku, kdežto dneska je to obtěžování lidí, nechtěj být rušeni nějakým nácvikem něčeho, tak ono to podle toho vypadá, no a když člověk začal nacvičovat, tak se proti tomu bouřili lidi, někteří, ale člověk musí mít zpěváky na kůru, aby tam něco znělo, a oni pak zpívaj. Musíte mít připravený číslo a zahrát to dobře, mít připravený číslo, aby bylo jasný, co se zpívá, a musí být ještě někdo, kdo ten zpěv bude držet. A v Uhříněvsi jsem s tím neměl problém, protože tam je všude daleko, tam já bydlím a tam jsem hrál, a tam nebyl vůbec žádný problém s lidovým zpěvem, prostě oni furt chodili do kostela ty samý lidi, tady jsme v centru města, čili sem choděj, nechoděj, přijdou jiný a tak dále, už se to lepší, už je to docela dobrý, ale ještě tomu dost chybí, velikej kostel a třicet čtyřicet lidí.

Mně přijde, že u nás jsou špatný mše ve všední den, jak je jich tam málo, tak ten zpěv skomírá, ale v tu neděli....

I v neděli to skomírá, to je těch 30, 40, ve všední den tak deset. Když jsem začínal, tak to jsme tady měli i pět lidí.

Novice - pried 10 lety

→ pried 10 lety - 2000 v roku
v roku 1990
→ dnu pre vstavu a se priedati

komar - dnu - → pried 10 lety
klausuram

- kedy: in rok mly → na 2 roky
or vyjednotenie (orient, kedy)

- kedy: in rok mly → na 2 roky
or vyjednotenie (orient, kedy)

vyhnuti s inym smerom → kedy
Hodnu nadvizuj naven, ma dnu
prie (chod, kedy, priedi)
- na medle kedy priedi: "priedi"

prekypne - kedy - uprat

disciplina - kedy - uprat
saba - kedy - uprat

potrebny: kedy - uprat
kedy - uprat

Studovny: Not - → pried 10 lety

pred odu - kedy - uprat
- pried 10 lety
- pried 10 lety
→ pried 10 lety

• vymanu - kedy - uprat
→ kedy - uprat

• pried 10 lety - kedy - uprat

predim - kedy - uprat
kedy - uprat

• no kedy - kedy - uprat
→ kedy - uprat
→ kedy - uprat

- kedy - kedy - uprat

Kedy - kedy - uprat

• kedy - kedy - uprat

• kedy - kedy - uprat

• kedy - kedy - uprat

• kedy - kedy - uprat

• kedy - kedy - uprat

• kedy - kedy - uprat

• kedy - kedy - uprat
- kedy - uprat
- kedy - uprat
- kedy - uprat

aly p k-klasse shelli

konkretion

- spečializace postle + pizlalo se při

lit

- centrum domi 'společně' nato

Realizace - kvíz a přehled

postle! x spolu trival

- dělena nedostatek

- Normalizace musí mít charakter, musí být
autentická

na klasice (3 hodiny) je přesně natvář
až pole n-konkrétně konkretion
praxe

profesionální slova

- more emocionální je to profese

- slova mají charakter, lépe se skoumají

- dan od Boha - musí být
mít klas + sklad

- dělení programů

- uplatnění materiál -> logické umění
přemýšlení

Technice

- naučit se fyzické procvičování
je 1

Motivace - je to umění práce

Motivovat pomocí konkrétních
chvil

- Mgr. Kráče, J. J. a J. J.

Libor Štáble

16.3.72

- tvářička 'přívětivý'
- šate se extra množinou kůže
stejnou dobu

- kůže se používá jako
materiál

- materiál
materiál 'materiál'
materiál 'materiál'

- mlí, mlí, mlí, mlí, mlí
- mlí, mlí, mlí, mlí, mlí

- mlí, mlí, mlí, mlí, mlí
- mlí, mlí, mlí, mlí, mlí

- mlí, mlí, mlí, mlí, mlí
- mlí, mlí, mlí, mlí, mlí

- mlí, mlí, mlí, mlí, mlí
- mlí, mlí, mlí, mlí, mlí

- mlí, mlí, mlí, mlí, mlí
- mlí, mlí, mlí, mlí, mlí

- mlí, mlí, mlí, mlí, mlí
- mlí, mlí, mlí, mlí, mlí

- mlí, mlí, mlí, mlí, mlí
- mlí, mlí, mlí, mlí, mlí

očekávání

Al. 21

- Normální majimna guetlana
- a rleatě jin na
- aby na- byt xly ne,
- yltla, pilin

- nevyzkyer aly se kaul
- alyer kauri ahupise, aly
- alyer

mlnace
- nalye
- nalye

- dvald x naly n puzdu tritlan
- naly a alye
- naly alyer xlyer - naly
- nalyer alyer alyer alyer
- nalyer alyer alyer alyer

mlnace
- nalye
- nalye

mlnace
- nalye
- nalye

mlnace
- nalye
- nalye

mlnace
- nalye
- nalye

- dvald xlyer

- dvald xlyer

mlnace
- nalye
- nalye

mlnace
- nalye
- nalye

mlnace
- nalye
- nalye

mlnace
- nalye
- nalye

mlnace
- nalye
- nalye

mlnace
- nalye
- nalye

mlnace
- nalye
- nalye

mlnace
- nalye
- nalye

mlnace
- nalye
- nalye

- not known re buslen mod' detail
per source.

- media wanted to

- possible noted o am picnic

profesional - trying to find

det. from profesi - problem pic
for Nelson's case

- re Nam by in list

- Yale N. M.
Nelson

method Miller, Parker,

- money bought -> N. M.

- source
refugee. deambraie

Příloha B – Dotazník

Tento dotazník se vztahuje k bakalářské práci Motivace amatérských hudebníků z pohledu sbormistra. Aby byly pohledy vyvážené, ptám se i sboristů, jak si představují ideálního sbormistra. Ráda bych vás tímto poprosila o pomoc, o vyplnění tohoto dotazníku. Poslední tři otázky směřují na vás, abych mohla porovnat, jestli různé skupiny lidí očekávají od sbormistra různé chování. V každém řádku prosím zaškrtněte jak často by měl sbormistr takovým být.

1 - vždy, 2 - často, 3 - výjimečně, 4 - nikdy

konzervativní	1	2	3	4
experimentující	1	2	3	4
diktátor	1	2	3	4
emocionální	1	2	3	4
autorita	1	2	3	4
puntičkář	1	2	3	4
přísný	1	2	3	4
veselý	1	2	3	4
šířící pokoj	1	2	3	4
diplomat	1	2	3	4
kamarád	1	2	3	4

muž   žena

zpěvák   sbormistr